

BENÁTKY



SAN MARINO



Červen 2009

Itálie – okolí Benátek

Tentokrát jsme jeli na týdenní dovolenou s dcerou, zetěm a naším dvouletým vnoučkem Vašíkem. Volili jsme tedy takovou destinaci, aby to nebylo moc daleko a aby to bavilo nás i jeho. Nechtěli jsme se tlačit v davech turistů, tak jsme jeli ještě před sezónou v termínu od 12. do 21. června 2009. Objednali jsme si chatku na poloostrově Cavallino v benátské laguně v kempingu Ca´Savio. Vyrazili jsme v pátek večer a měli jsme dost času do nástupu v sobotu podvečer. Jeli jsme tedy přes Moravu, kde jsme přespali v penzionu Pěnčík v Mikulově. Měli jsme nové auto Ford Mondeo, u něhož byla také GPS. Pojmenovali jsme jí Mary, jelikož na nás mluvila anglicky. Ještě jsme s ní neuměli moc zacházet, tak jsme nastavili nejkratší trasu a moc se divili, když nás Mary pořád tahala pryč z dálnice. V Pěnčíku jsme jako pozornost od majitele dostali mísu koláčů a džbáněk vína. O našem víně, které jsme si přivezli sebou, prohlásil, že je unavené. Také jsme si mohli otrhat na zahradě třešně. Vašíkovi se nejvíce líbilo jezdit na motorce z kopečka a pozorovat šneky, které různě přemísťoval na kameny a sledoval jejich pohyb.

V sobotu ráno jsme vyrazili přes Vídeň a Graz směrem na jih. Tuto trasu jsme volili proto, že jsme se chtěli zastavit v Minimundusu v Klagenfurtu. Je to mini svět v kostce. Je zde asi 100 staveb z celého světa, přičemž převládají stavby z Rakouska a Německa, asijských je tu jen pár. Stavby jsou vyvedeny do nejmenších detailů ve výšce od dvou do tří metrů. Vyfotili jsme se u jediného zástupce České republiky u Pražské Staroměstské radnice. Šikmá věž v Pise jim asi hrozila pádem, jako ta skutečná, a proto ji měli v opravě, kde jsme ji viděli napůl rozebranou. Z asijských staveb samozřejmě nechyběl Tádž Mahal, před nímž se fotily indické rodiny – přijel sem asi celý zájezd, protože se jich tu pohybovalo celkem dost. Mezi stavbami projížděly modýlky vláčků, plavaly lodě, pracoval korečkový bagr, jezdila lanovka. Tyto pohyblivé atrakce se nejvíce líbily Vašíkovi, tak jsme se posunovali podle toho, kde zrovna vyjížděl z tunelu nějaký vláček. Také tam měli model raketoplánu na mysu Canaveral a proběhl jeho start za mohutného dunění motorů a kouře. Raketoplán však vyletěl do výšky jen asi 5 m a sjel zase dolů

DANKE!
Mit Ihrem Besuch in MINIMUNDUS unterstützen Sie den Verein RETTET DAS KIND – Kärnten

MINIMUNDUS
in einem Tag um die Welt
www.minimundus.at

- ✓ IntegrationsZentrum
- ✓ RETTET DAS KIND-Seebach
- ✓ Fahrerschülertreffs
- ✓ Soforthilfen
- ✓ Patenschaften
- ✓ Hilfsaktionen

»RETTET DAS KIND«
KÄRNTEN
www.rettet-das-kind-ktn.at
Helfen Sie mit Ihrer Spende!
Konto-Nr. 1-20740-7
BLZ 52000
HYPO GROUP ALPE ADRIA

»RETTET DAS KIND«
KÄRNTEN Der Reinerlös kommt »RETTET DAS KIND«-Kärnten zu Gute.

Z Klagenfurtu to již nebylo daleko na hranice a pak ani do Benátek. Uhnuli jsme kousek severně od nich na poloostrov Cavallino. Měli jsme nástup po šesté hodině večerní a mysleli jsme, že tam možná budeme ještě o něco dříve, ale stejný nástup měly i stovky dalších rekreatantů a ti se všichni sjížděli na poloostrov a z něj odjížděli koupáči. Díky to mu se vše nepředstavitelně ucpávalo a úsek asi 40 km jsme jeli hodinu a půl. Kemp jsme v pořádku našli, byl až skoro na jižním konci poloostrova. Odbočky na kempy jsou docela dobře značené. Vlád'a si pak ještě vystál frontu u recepcce, ale jinak vše klaplo.

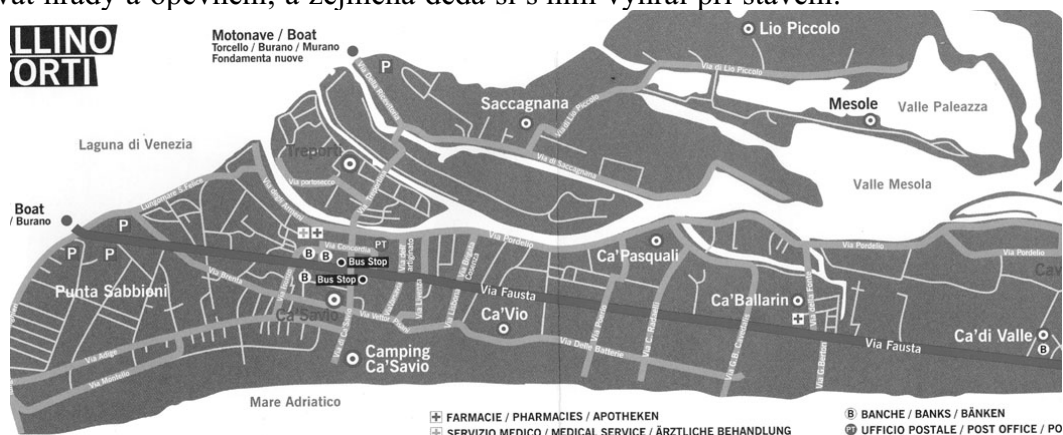
Dostali jsme pěknou chatku se dvěma pokojíky, příslušenstvím a kuchyňkou. Dokonce zde byla připravená skládací dětská postýlka, protože Vlád'a jim psal, že budeme mít malé dítě. Kemp byl ohromný, měli jsme chatku asi 150 m od moře. Pár chatek sice bylo mnohem blíže, ale ty byly na dost vyprahlém místě a celý den na ně šilo slunce. My jsme měli chatku v příjemném stínu lesíka. Kromě chat tu bylo spousta karavanů různých velikostí a vybavení a

stanochat, což jsou ohromné plátěné stany s kompletním vybavením uvnitř. Prostor blíž k moři byl určen pro stany, ale těch tu bylo pomálu, tak plochy pro ně byly poloprázdné.

Kemp byl plně vybavený, kromě sociálek, které my samozřejmě nepotřebovali, tu byl krám, hospůdky, podium, dětské hřiště a dva koupací areály s několika bazény, ty však při našem příjezdu byly již zavřené. U chaty jsme měli zastřešenou plošinu s plastovým posezením. Ve vybavení chatky byly polštáře a prostěradla, deky zde chyběly, ale daly se vyfasovat. Vláda pro ně pro jistotu došel, ale za celý týden jsme je nepotřebovali, noci byly dost teplé, rekreativům o týden později se určitě hodily. V kuchyňce bylo plně dostačující vybavení pro 5 osob.

V kempu i předtím na internetu inzerovali, že pro zde ubytované je zdarma návštěva blízkého aquaparku. Když se však Vláda na to informoval, zjistil, že je třeba se stát členem Klubu Ca'Savio 2009, zaplatit 20 E a pak to je teprve zadarmo, docela lživá zavádějící reklama. Členství v klubu mělo ještě jiné výhody, třeba slevu na příští rok, slevu na půjčení kola a další slevy, které by nám byly k ničemu.

V neděli jsme ráno napřed vyrazili k moři. Byl tam velice mírný pozvolný přístup do vody a jen malé vlny. Měli jsme pro Vašíka nafukovací malý člun, houpání na vlnách se mu zpočátku velice líbilo, ale pak ho trochu zalila vlna a již do vody nechtěl. Chodil pouze na kraj s konvičkou, nabíral vodu a lil ji do písku. Ukázali jsme mu, jak vyhloubit studnu, budovat hrady a opevnění, a zejména děda si s ním vyhrál při stavění.



Pak jsme se rochnili v bazénech. U recepcce byl jeden velký bazén pro plavce, dva menší hlubší v různých vířivkách a bubláním, jeden dětský s pirátskou lodí uprostřed, ze které šly na dvě strany skluzavky, které Vašík s velkým nadšením využíval. V lodi byly dva soudky s pumpou, která když se stlačovala, stříkala z podlahy voda. Voda tekla i ze škopku zavěšeného na stožáru a z pusy mořské panny na přídi lodi. Pak tam byly ještě další dva dětské bazény, z nichž jeden byl s nafukovací skluzavkou.

Odpoledne jsme chtěli vyjet na objížďku okolí. Museli jsme však počkat až do tří hodin, protože od 13 do 15 tu byl polední klid a auta nesměla jezdit, výjezd blokovala závora, to samé platilo v noci od 22 do 7 hodin ráno. Jeli jsme se podívat do Punta Sabbioni, odkud jezdí lodě do Benátek, tak jsme chtěli vidět, jak to tam vypadá. Dívali jsme se na ohromné lodě proplouvající v průlivu mezi naším poloostrovem a Lidem do Benátek. Pak jsme jeli do dalšího přístavu Treporti, odkud také jezdí lodě a je odtud asi výhodnější jet na ostrovy. Pak jsme vyrazili mezi lagunami do vesničky Lio Piccolo, která je ze všech stran obklopená vodou zarostlou rákosím a trávou, silnička vede mezi tím. V Liu je pár baráčků, značně vybydlených, byla tam studie projektu Evropské unie, dle níž to chtějí dát do kupy. Zatím tam v jednom dost hrozně vyhlížejícím baráku byly vybudované moderní veřejné záchodky – zadarmo, v celkem perfektním stavu. Podle toho baráku to vypadalo, že tam spíše bude sucháč na hnojišti. Chtěli jsme ještě pokračovat dále, ale ocitli jsme se uprostřed laguny a cesta dále nevedla. Tak jsme zkusili ještě jinou silničku na Mesole a doufali jsme se dostat na

náš poloostrov, ale opět jsme se dostali do slepé uličky. Jeli jsme ale okolo pěkného domu porostlého zelení se zřejmě ohromnou pecí a komínem.

Pak jsme se vymotali z lagun ven a stavili se v městečku Treporti, kde mají na náměstí katedrálu. Na závěr jsme jeli shánět nějaký otevřený krám. Našli jsme ho až na kraji Jesolla, v neděli večer je to tu totiž s nákupy obtížnější.

V pondělí jsme vyrazili do města Chioggie, kterému přezdívali malé Benátky. Leží na jihu benátské laguny. Jsou v něm pouze tři kanály a hlavní třída. Zaparkovali jsme na sousedním ostrově a celkem snadno jsme je celé prošli. Prostřední kanál Vena však z neznámých důvodů (respektive asi z důvodů podmáčení a snahy o vybudování pěší zóny) zahazují hlínou a je to tam celé rozpracované a za ohradami. Je to škoda, bylo to malebné. Jinak je tam pěkný kostelík Sv. Dominika na samostatném ostrůvku, který má základy již z 12 stol. Městečko ale působilo velice klidným až ospalým dojmem, moc lidí tu nechodilo, měli jsme ale i problém najít nějakou pěknou hospůdku, která by byla za normální ceny. Nakonec jsme zakotvili v jedné pizzerii, kde však měli i jiná jídla. Číšník ale uměl pouze italsky, za což se sáhodlouze omlouval. Ale jeho dotazu „mandžáre“ jsem rozuměla a jídelním lístkem jsme se také nějak prokousali. Ivča s Vaškem si vybrali podle názvu pizzy Poker a Internet. Vašek měl na pizze rukolu, z čehož nebyl moc nadšený. Vláďa si dal těstoviny se čtyřmi druhy sýrů. Já jsem myslela, že potato jsou brambory, ale byly to fritky a pollo (kuře) byl obalovaný mletý řízek.

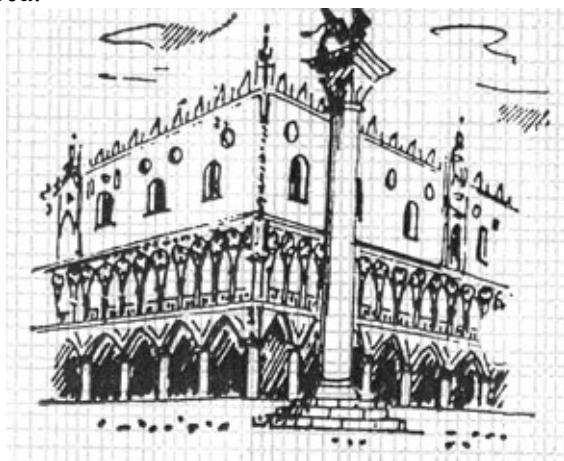


V úterý jsme jeli do Punta Sabbioni a koupili si tam třídní jízdenku na benátskou hromadnou dopravu – tzv. vaporetto. Lístek nás stál 33 E, Vašek s Ivčou si pořídili průkazku pro mladé do 29 let za 4 E, z níž vyplývaly různé slevy na vstupech, ale hlavně třídní jízdenka je stála pouze 18 E. Jednotlivá jízda vaporettem by stála 6,5 E. Jiné společnosti tam nabízely zpáteční jízdenku do Benátek za 8 E. ale to jen jízda k San Marcu a zpět a nedá se jet na ostrovy ani projíždět kanály. Tuto dopravu využívají různé cestovky, které vozí turisty na jednodenní návštěvu do Benátek, přijedou na poloostrov a vyšlou turisty do Benátek a nechají je, ať se tam pohybují jak umějí. Tak ušetří dost drahé parkování na centrálním benátském parkovišti na Tronchetto. My jsme však měli na tři dny větší plány, tak jsme volili tu permanentku. Moje kolegyně měla z Benátek zkušenost, že je na Tronchetto lákali na loď jedoucí co centra a až když skoro odplouvali, chtěli po nich 30 E za jednoho. Ještě se jim podařilo uprchnout, ale za nadávek posádky lodi a jejich naháněčů. Pak už se na jinou loď neodvážili a vše odchodili pěšky.

Jeli jsme přes Lido na San Marco, respektive do zastávky S.Zaccaria kousek od něj. Část dóžecího paláce je v lešení, v lešení byla i další část náměstí, holubů pouze pár, asi je tu trochu omezili. Na dominantu Benátek věž Campanilu byla dlouhá fronta, stejné to bylo i do basiliky Sv. Marka, ani jedno bychom nechtěli s Vašíkem absolvovat, tak jsme hned vyrazili pryč a volili jsme cestu, kterou se neubírala většina turistů, směrem ke kostelu S. Maria Formosa, kudy chodilo pouze pár lidí. Některé baráky byly vybydlené se zabeđenými okny,

ale přesto mi to připadalo lepší, než v roce 1990, kdy jsme tu byli poprvé. Tehdy to tu docela dost smrdělo, ale možná to teď bylo lepší, protože bylo léto teprve na počátku. Vašíkovi se moc líbily lodě plující po kanálech, přebíhal po mostech na druhou stranu, aby viděl, jak vyjíždějí zpod mostu, a bavilo ho chodit do schodů. Pak jsme se stočili k mostu Rialto, což je nejkrásnější benátský most, který je zastřešený s krámkou po stranách, kudy již samozřejmě produdily turistické davy. My jsme zde ale nasedli na vaporetto a kanálem Grande (tedy velkým) se nechali odvézt k nádraží. I když tu jezdí jedna loď za druhou, byla ta naše docela pěkně narvaná, ale naštěstí to bylo jen kousek. Tam odtud jsme se směrem na jih ubírali opět nazpátek, tentokrát přes Campo dei Frari.

Vašík záhy usnul, tak jsme ho museli v kočárku přenášet přes schody benátských mostů. Zamířili jsme ale na oběd do zahradní příjemné hospůdky a tam zaparkovali Vašíka v kočárku vedle stolu. Měli jsme nad hlavami zavlažovací systém, tak se na nás občas snesla rozptýlená sprška vody. V hospodách tu skoro všude připočítávají k jídlu couvert předem nezjistitelné výše. Dali nám pár tyčinek a nakrájenou večku, ale bez pomazánky, kterou dávají u nás v pizzeriích. Po jídle se Vašík probral a my pokračovali zpět ke kanálu Grande, opět jsme tam nasedli na loď a popojeli s ní kousek na ostrov s krásným barokním bílým kostelem Santa Maria della Salute s velkým schodištěm. Je odtud pěkný výhled směrem k San Marcu a na špičce ostrova s výhledem do laguny stojí moderní bílá socha kluka se žábou v natažené ruce. Hlídá ji strážce, který nedovolil Vašíkovi, aby se o ni opíral, když jsem ho chtěla vyfotit, jak jí kouká mezi nohama. Celý ostrůvek jsme obešli a měli tak výhled na další méně známou část Benátek – ostrov Giudecca.



Po návratu do kempu jsme se šli koupat do bazénu a pak do moře, přičemž pláž byla skoro prázdná. Večer jsem šla s Vašíkem na dětské hřiště, kde byl dřevěný palisádový hrad, skluzavky, prolézačky a houpací zvířátka. Odtud jsme uslyšeli zvuky hudby od podia. Šli jsme se tam podívat a zjistili jsme, že tam probíhá dětská diskotéka. V rytmu disco podle předvádění spíkrů (v italštině, němčině a angličtině) se tam vlnila asi stovka dětí, převážně malých holčiček. Vašíkovi se to líbilo, ale tančit s nimi nechtěl.

Ve středu jsme jeli na obhlídku ostrovů. Tentokrát jsme vyrazili z přístavu Treporti a jeli na Burano. Již z dálky byla vidět šikmá věž místního kostela. V benátské laguně většina kostelů má pochybné základy, tak mají věže více či méně šikmé. Jelikož nám hned jel přípoj na ostrov Torcello, přesedli jsme na další menší loď a přesunuli se pětiminutovou jízdou na tento sousední ostrov. Byl skoro liduprázdný, měli tam dosti velkoryse vybudovaný kanál s dlážděnou cestou podél něho, jinak to bylo dost zarostlé a opuštěné, cestou stály jen dvě hospůdky. Došli jsme až na konec cesty, kde je muzeum, katedrála se základy již ze 7. stol. a kostelík S. Fosca. Nikde tu nikdo nebyl, prolezli jsme si křížové chodby, nakoukli do zarostlé zahrady plné různých soch a prohlédli si zbytky kamenných artefaktů. Taky jsem se posadila na ohromné kamenné křeslo, které stálo uprostřed nádvoří. Před kostelem zrovna stavěli stánky na suvenýry a když jsme se vraceli k přístavu, nahrnulo se tam docela dost lidí z lodí,

kteřá zrovna přijela. Muzeum totiž otevíralo od 10:30.



Pak jsme zakotvili na Buranu a šli si ho prohlédnout. Všechny domky jsou zde barevné v různých pastelových barvách, pěkně jim to ladí. Mají tu pár menších kanálů, jeden zrovna opravovali, tak tu byl ztížený pohyb a nedalo se fotit. Centrem však vede ulice bez kanálu ústící na náměstí ke kostelu San Martino. Na ní ale i v jiných uličkách bylo plno krámků, jejich častým sortimentem jsou místní krajky, hlavně aplikované na živůtcích moc pěkných šatů. Šaty na ples odsud by nadělaly velkou parádu. Bylo to však celkem drahé, ale oko to potěšilo. V jedné venkovní hospůdce jsme si dali oběd, servírka byla nějaká zmatená a dala nám cizí pití a k jídlu taky přinesla něco jiného. Na to pití tam čekaly nějaké chudinky holky dost dlouho. Vašík mezitím běhal okolo kašny a honil holuby.

Pak jsme se přesunuli na další ostrov, a to Murano. Cestou jsme stavěli na ostrově Mazzorbo, ten je dokonce spojen s Buranem mostem, tak by se to dalo celé projít, ale na Mazzorbu bylo jen pár barevných domečků a dost dlouhá cesta bez ničeho. Murano se specializuje na výrobu skla. Proslulá benátská zrcadla, která mají na každém zámku, pocházela ze zdejších skláren. Ostrov je kanály rozdělen na několik částí, prostředkem prochází široký kanál Grande, přes který vede pouze jeden dost vysoký most. Skoro všechny krámky se zaměřují na prodej skleněných suvenýrů, ať už užitekoveho skla, nebo různých figurek. Ceny se docela liší, někde jsou dost vysoké, ale dají se sehnat i poměrně levné a pěkné věci. Vláďa koupil babičce vázičku v podobě květiny. Skleněné výrobky byly i na různých místech na ulicích jako moderní pomníky. Došli jsme až ke kostelu S. Maria e Donato, který má bohatě zdobené byzantské kněžiště a samostatně stojící věž. Pak jsme se vrátili do přístavu, Vláďa cestou nařfilmoval přímo ve sklárně a odjeli na náš poloostrov do Treporti.

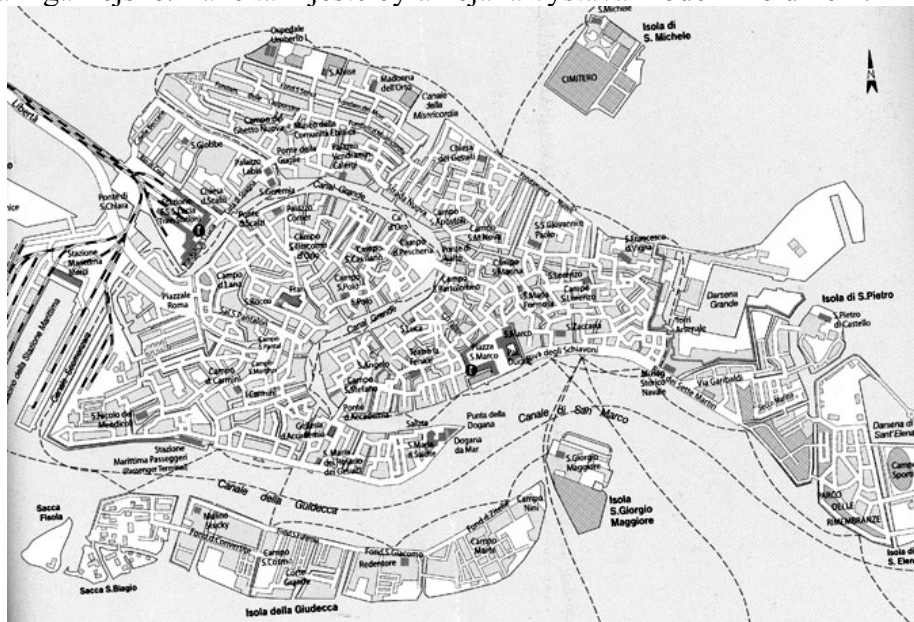


Večer jsme se koupali opět v bazénu a potom v moři. Vašík se zkamarádil s chlapečkem ze sousední chatky dvouapůlletým Simonem ze Švýcarska. Jednu chvíli si tam hráli ještě s malou Italkou a jazykové bariéry mezi nimi žádné nebyly.

Platila nám ještě třetí den permanentka na loď. Tak jsme ve čtvrtek jeli opět do Benátek na San Marco a přešli zapadlými uličkami přes město na Fondamente Nuove. Je to nábřeží a z něj odplouvají lodi na Murano a Burano, ale i na ostrov mrtvých San Michele, na kterém je umístěn městský hřbitov. Na nábřeží byly dvě stanoviště lodí, ale mizerně označené, tak jsme nějak nepochopili jejich systém okružních linek a napřed jsme stáli na špatném nástupišti. Na San Michele jsou pouze hroby, urnové háje a klášter. Hroby zde údajně smějí být pouze 10 let, ale viděli jsme tu i starší, dá se to zřejmě draze zaplatit. Je tam řada zajímavých pomníků a náhrobků. Klášter měl stinný rajský dvůr, ale byl zcela opuštěný. V přístavišti zrovna přistála pohřební loď. Rakev stála uprostřed lodí na márách a okolo ní byli pozůstalí, kteří pak naložili rakev na záda a šli pohřbívat.

Poobědvali jsme v dělnické hospodě u přístavu lodí, měli to tam docela levné a celkem rychlé. Pak jsme popojeli lodí na San Marco a obejeli celý poloostrov s městem, jeli jsme

hlavně okolo historických doků Arsenal a zahrad. Pak jsme přejeli přes záliv na ostrov S. Giorgio Maggiore, kde stojí klášter s kostelem. V průvodci psali, že je tam pěkný pohled ze zvonice na San Marco, ale kostel byl zavřený a rekonstruovali ho. V klášteře se konal snad nějaký kongres a pouštěli tam jen na propustky. Jen jsme zahlédli pěkný rajský dvůr se zahradou. Za 10 € tam bylo možné navštívit nějakou předváděčku Velasquesova obrazu Svatba v káni galilejské. Také tam ještě byla nějaká výstava moderního umění.



Vrátili jsme se zpět na San Marco, respektive zastávku Zaccaria a pokračovali na Lido. Tam jsme přešli ostrov napříč a šli se koupat na veřejnou pláž. Měla velice majestátní vstup a byla tam hlava na hlavě. V písku bylo hodně mušliček. Moře bylo jako rybník, nebyla na něm ani vlnka. Vašík se trochu bál po zkušenostech z předchozích dní, kdy byly vlny, ale Vašek ho vzal na koně a pomalu se s ním nořil do vody. To se mu zalíbilo a pak již bez obav blblnul na mělčině. Na pláž jsme šli ještě i u nás v kempu a Vašík si to opravu užíval.

Večer hlásili ve čtyřech jazycích, že bude postřik proti komárům. Opravdu pak kolem nás projížděly asi kolem desáté hodiny vozy stříkající okolo a poměrně dost rachotící. Raději jsme se schovali do chaty, jinak jsme každý večer seděli před ní u stolečku.

V pátek jsme vyrazili s Vládou na samostatný výlet do San Marina. Mladíochy s Vašíkem jsme nechali v kempu a vyrazili jsme. Již předchozí večer si Vláda nechal auto u výjezdu, protože jsme chtěli jet poměrně brzy, kdy měl být kemp ještě zavřený. Měli jsme před sebou 300 Km a trvalo nám to skoro 4 hodiny, jelo se to ale skoro celé po dálnici.

Přála jsem si San Marino vidět, tak jsme tuto cestu podstoupili a stálo to za to. San Marino má rozlohu pouze 60 km² a rozprostírá se okolo kopce Monte Titano s výškou cca 750 m. Na tomto kopci je umístěno město San Marino. Směrem na východ, tedy k Rimini má strmé stěny. Bez jakýchkoliv celních formalit jsme vjeli do republiky a jeli až do hlavního města. V centru se silničky pěkně klikatily a neustále stoupaly nahoru. Zaparkovali jsme až skoro na nejvyšším parkovišti – historické centrum je pro vjezd aut uzavřeno. Na hřebeni hory Monte Titano jsou dva hrady a strážní věž. Napřed jsme došli ke strážní věži Montale, odkud byla pěkná vyhlídka dolů do údolí ze skoro svislých vysokých skal. Pak jsme se po hřebeni vraceli a navštívili první pevnost Cesta o Fratta. Koupili jsme si kombinovaný lístek společný i pro druhou pevnost. Stálo nás to 6 €, jinak by samostatný vstup stál 4 €. Lístky měly čipové karty a procházelo se přes turniket. Pevnost byla velice pěkně citlivě zrekonstruovaná, v části bylo umístěno muzeum zbraní, dalo se vylézt na věž a odtud byl krásný pohled na město, na věž Montale a na další pevnost. Pak jsme pokračovali k pevnosti Rocca della Guaita, která byla podobného charakteru, opět pěkně upravená, do hlavní věže se lezlo po dosti

krkolonném žebříku s velice úzkým a nízkým průlezem. Nahoře byly střílny s padacími okénky s výřezy pro střelbu.



Pak jsme přeparkovali auto na parkoviště blíže historickému centru pod hradbami a několika průchody a schodišti vystoupali až k hlavnímu paláci, kde sídlí sanmarinská vláda. Tato budova je skoro na všech obrázcích ze San Marina. Mysleli jsme, že nahlédneme dovnitř, ale strážce nás odehnal. Kousek za palácem je horní stanice lanovky, která sem přijíždí z městečka Borgo Maggiore – jsou to proti sobě jedoucí dvě kabinky. Courali jsme městem, prohlédli si Baziliku del Santo a procházeli úzkými uličkami. Všude bylo plno krámků, měli zde docela levné občerstvení, hodně zde prodávali mince a to nejen sanmarinské, ale ze všech eurových evropských států. Ty běžné byly samozřejmě levnější, Vatikán ale stál 99 E. My neodolali a koupili sanmarinskou sadu za 28 E. To jsme si totiž mysleli, že se žádné místní mince nedají běžně sehnat, že jsou všechny staženy z oběhu jako sběratelské – jednu nám však vrátili v místní samoobsluze. Pod hradem jsou příjemné zahrady s fontánou, uprostřed které je ohromná koule, vypadající, jako když plave. Mají tu také pomník Garibaldiho, který se tu schovával a zasadil se o to, že San Marino zůstalo samostatným státem, zatímco ostatní italské státečky se spojily. Cestou městem jsme viděli chocholatou zdobenou stráž, která pochodovala k vládnímu paláci.

Odpoledne jsme odjížděli a chtěli se ještě zastavit v nějaké větší samoobsluze. Nějak jsme nemohli žádnou najít. Stavili jsme se v jednom obchodáku, ale v něm neměli žádné potraviny ani jsme v něm kupodivu nemohli najít záchodky. Tento problém jsme měli předtím již i na hradech. Pak jsme nakoupili nějaké pivo v menším krámku, ale nic místního tu neměli, pouze dovezené. Přes poledne tu měli zavřeno, otevírali až po třetí hodině. Ceny byly docela příjemné, hlavně tu měli dost levný benzin, byl i o něco levnější než u nás, oproti Itálii to byl docela značný rozdíl. Kromě města San Marina je zbytek státu zastavěn moderními budovami většinou nijak vysokými. Žije tu pouhých 28 tis. obyvatel, ale podle počtů budov mi to připadalo, že jich musí být mnohem více.

Do kempu jsme se vrátili asi po osmé hodině. GPSka nás chtěla posílat podél moře po normální silnici a to by nám trvalo asi daleko déle.

V sobotu jsme odjížděli. Bylo to akorát včas, protože v noci byl silný slejvák a ochladilo se. Na terasu u chaty zatékalo, tak byla křesílka pěkně špinavá a namočily se nám tam nějaké věci, které jsme již měli připravené na cestu. Koupili jsme si sebou do PET lahve točené lambrusco, které dost levně prodávali v samoobsluze.

Vraceli jsme se po trase Villach – Salzburg – Linz. Cesta probíhala docela dobře, akorát místy přšlo a na trase do Salzburgu u Katschbergu byla zácpa kvůli stavbě druhého tubusu tunelu (a to se za to ještě platilo). GPSka nás chtěla poslat přes hory, ale tam to vypadalo, že by mohlo i sněžit a vrcholky byly v mracích.

Z Linze jsme to vzali rovnou na sever a přešli hranice ve Studánkách, kde jsme měli objednaný nocleh v penzionu Na farmě. Bylo to tam jak na statku, měli tam různá zvířata a spoustu hraček pro děti. Bývali by nám udělali i něco k večeři a snídani, ale neměli jsme to předem dohodnuté, tak jsme v Rakousku levně nakoupili a uvařili si sami – měli jsme aparmná s kuchyňkou.

V neděli jsme se podívali za Lipenskou přehradu. Navštívili jsme zříceninu Vítkův hrádek, který byl dříve hluboce v pásmu a je otevřený pouze 4 roky. Přívozem jsme přešli do Frymburka a pak již jeli domů, kam jsme dorazili brzy odpoledne.

